

បញ្ចេញនូវ

ផលស្តីពីមេមតុំ

พิรุณสั่งสม เมฆารวมกลุ่ม ฝนภูเขากำลังจะใกล้เข้ามา ยิ่งอยู่ใกล้
เชิงเขา ก็ยิ่งถูกกดดันด้วยเมฆหนาที่มที่แทบจะเชื่อมฟ้าเบื้องบน ทำ
เอาผู้ที่แหงนหน้ามองต้องขมวดคิ้ว หายใจแทบไม่ออก

สุดท้ายตามีเพียงสีเทาหม่น เมฆเชื่อมต่อกันปานเทือกเขา ดู
หนาหนักยิ่งกว่าขุนเขาเบื้องล่าง หากว่าสีส้มของฟ้ายามนี้แทนจิตใจ
ของสวรรค์ ก็ต้องนับว่าสวรรค์กำลังโศกเศร้าอึมครึม...โดยไม่ทราบว่
เพราะสำนึกในสิ่งที่เคยกระทำมา หรือเพราะถูกสยบด้วยอารมณ์ของ
บุรุษหนุ่มผู้ยึดดอกแหงนหน้า ถลิ่งจ้องฟ้าด้วยแววตาดูดันผู้นี้

สวรรค์ไหนเลยจะคร่ำครวญ เมฆาก็มีอาจเอื้อนเอ่ย ทุกสิ่งล้วน
เป็นอารมณ์สะท้อนของผู้พบเห็นทั้งสิ้น เงาสะท้อนจากจิตใจ สะท้อน
ขึ้นฟ้า มนุษย์คิดอ่านแทนสวรรค์ เอื้อนเอ่ยแทนสวรรค์ ส่วนฟ้านั้น
มิเคยจำรรจจา

แม้จะเป็นขุนเขาลำธารเดียวกัน ทิวทัศน์เดียวกัน แต่เพราะ
ประสบการณ์ของผู้มองต่างกัน จิตใจก็พลอยแปรเปลี่ยนไปด้วย

เพราะสี่สันฟ้าเปลี่ยนแปลงกว่า หรือเพราะประสบการณ์ของ
คนผันแปรไม่เที่ยงแท้ยิ่งกว่าฟ้า?

ในม่านเมฆที่แปรปรวนไม่นิ่ง มีบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งยืนบนยอดเขา
เกาะมันวาวเกาะเต็มด้วยไอหมอกหนาทึบ ปลายจมูกมีหยาดน้ำค้าง
เกาะเป็นเม็ดๆ ไกล่หยด ทิวทุ่งร้างผู้คน ว่างฟ้ากับดิน มีเพียงเงา
เปล่าเปลี่ยวสายเดี่ยวที่พยายามยื่นหยัดค้ำฟ้ายันดิน ไม่ยอมถูกกลืน
กลบด้วยม่านหมอกเบื้องหน้า

เขาไม่เคยลืมแผ่นหลังกว้างใหญ่ของบิดาผู้เคยยื่นแขน
มองฟ้าอยู่เบื้องหน้าของเขา เขาชื่นชอบแขนมองเงาหลังของบิดา
และชมชอบติดตามแผ่นหลังที่มั่นคงปานหินผานี้ ขอเพียงหลบอยู่
ในเงาหลังของบิดาผู้บุกเบิกไปเบื้องหน้าอย่างอาภัพ เขาก็ไม่ต้อง
คิดสิ่งใดทั้งสิ้น ปล่อยตัวดุจดั่งปุยมะเข้ คอยติดตามตะวันกล้า ดวง
ตะวันลอยไปถึงแห่งไหน เมฆาก็จะพลิวตามไปแห่งนั้น

แต่บัดนี้ ฝนสั่งเมฆสุม ตะวันเจิดจ้าที่ขึ้นทางดวงนั้น กลับดึง
ลับดับหายไปเนิ่นนานแล้ว

ถึงฟ้าจะดับสูญแต่อารยวิสัยยังคงอยู่

ตอนนั้นท่านพ่อยืนอยู่ตรงนี้ หันมายิ้มให้กับข้าแล้วกล่าวว่า
ลูกเอ๋ย ขอเพียงแหงนหน้าไม่อายุฟ้า ก้มหน้าไม่อายุดิน ต่อให้เผชิญ
เหตุผันแปรเพียงใด จะมีดสว่างสมบูรณหรือบกพร่อง เหนือเศียรก็ยังมี
คงเป็นฟ้ากระจ่าง มิพึงต้องหวั่นหวาดใดๆ

แต่จิตใจไม่มีสิ่งต้องละอาย ก็ไม่ต้องหวั่นหวาดสิ่งใด? เซอะ

ฟ้ากระจ่างอยู่ไหน?

หนึ่งเกาทันท์ หนึ่งผู้ทรยศ

ท่ามกลางความเว้งว่างลับสนั่น มีเพียงรอยกระสีแดงบน
ไบหน้าเขา แดงดุจแต้มโลหิต ทำให้เขาเป็นดั่งหมึกแต้มบนโลกา
อ้างว้างไพศาล พอไม่ให้อุกกกลืนกลบลบล้างจนสาบสูญ

“แรกเริ่มเบิกโลก ผู้ใดแพร่หลักการ?”

บุรุษหนุ่มอ้าปากเอ่ยคำพูดออกมา แต่กลับถูกหมอกหนาที่ล้อมรอบทะเลาะเข้าทั้งปากและจมูก

ฟากฟ้าหาได้ขานตอบไม่

“ครั้งที่วารสารพิมพ์กันแยกแ่ง ผู้ใดจะเหนือล้ำ?”

บุรุษหนุ่มเพิ่มเสียง ปล່อยออกมาทีละคำ ปิดเป่าหมอกที่บจนกระจาย ทว่าฟากฟ้าที่ซุกซ่อนอยู่เบื้องหลังหมอกเมฆ ยังคงไม่ขานตอบ

“ท่านพ่อข้าภักดีมาตลอดชีวิต เคารพฟ้าจงรักนาย...”

สำเนียงสั้นครี้อแต่ปราศจากความหวังกัสนั้น ทำเอาก้องสะท้อนในหูของผู้สดับจนเกิดปฏิกิริยา เสียงกังวานก้องดังเคาะระฆังย่ำรุ่ง สะเทือนไปทั้งฟ้าดิน

“ฟ้าไว้ทุกข์...? ฟ้าไว้ทุกข์ฤ...? ฟ้า...”

ฟากฟ้าตอบย้ำคำพูดของบุรุษหนุ่ม เสียงสะท้อนว่างเปล่า วันทอ ตอบคำถามด้วยคำถาม ยิ่งบุรุษหนุ่มร้อนใจที่จะถาม ฟากฟ้าก็ยังร้อนรนที่จะถามกลับ

ฟ้าไว้ทุกข์? ฟ้าไว้ทุกข์?

ฟ้าทุกข์ฤ? ฟ้าทุกข์ฤ...

บุรุษหนุ่มที่มุงมันถามฟากฟ้าผู้นี้ไม่ทราบหรือ ว่าแท้ที่จริงคำตอบของฟากฟ้า มันซ่อนเร้นอยู่ในคำถามที่ถามกลับอยู่แล้ว

ฝนลงแล้ว ไพรยปรายเส้นสาย กระแทกเอาหมอกกระจาย แต่กลับไม่อาจชำระล้างจุดแต้มแดงมากมายใต้ดวงตาของบุรุษหนุ่มผู้นี้ ดินหินเลื่อนไหล ปาดงออีกทีก็ บรรดาสัตว์ป่ากระโดดโลดเต้นด้วยความแตกตื่น ผุ่งกวาววิ่งตะบึง มีเพียงบุรุษหนุ่มที่ยังคงยืนตระหง่านนิ่ง

บุรุษหนุ่มถอนคันเกาทัณฑ์สีดำที่ปักพื้นขึ้น บรรจงเลือกศรมาหนึ่งดอก กัดฟัน เยกหน้า น้าวศรเล็งฟ้า

“บิดาข้าจงรักภักดีชั่วชีวิต บุษซาฟ้าเคราพผู้เป็นนาย...กลับถูกเหล่าขุนนางในราชสำนักกล่าวร้ายใส่ความ เพียงเพราะตราหยกชิ้นเดียว กระทั่งพบจุดจบต้องถูกลอบสังหารโหด...”

ปลายศรยังเคลือบด้วยสีสนิมคล้ำ ขนเกาทัณฑ์ถูกย้อมแดง แต่หาใช่เกิดจากโลหิตที่ซึมจากปลายนิ้วที่บีบเค้นไม่

ศรนั้น เป็นขนเกาทัณฑ์ลอบสังหารที่ชักออกจากศพของผู้เป็นบิดา

โลหิตนั้น เป็นโลหิตร้อนระอุดังเพลิงของบิดาที่ถูกราตรรกกลับดับลง

โลหิตที่ยังไม่เหือดแห้ง โลหิตที่กำลังแผดเผา ทำเอาหมู่เมฆที่ถูกลงโทษย้อมเป็นสีแดง ศรพาเอาความแค้น ชักนำสายฟ้า ทะลวงนภาหมู่เมฆในพริบตา เห็นที่พายุพิรุณคลั่งกำลังจะตามมาเป็นแน่แท้ กล้าน้าวศรใส่ฟ้า ที่สุดฟ้าก็พิโรธ

“...สกุลขุนตักอับจากสกุลซื่อก้องกลายเป็นสกุลที่ถูกหยามเหยียด บุตรหลานซุนจื่อ กลับอยู่ในสภาพเฉกเช่นนี้...” ขาดบิดาดูจดังไร้ปากฟ้า บุษห่มคลุมกล่าวเน้นคำต่อคำ “ฟ้า...โย ท่าน มิ เอื้อน เอ่ย?”

ไร้ฟ้าคือไร้ชื่อแป ไร้ชื่อแปคือไร้หลักธรรม ในยุคที่ไร้ชื่อแปไร้หลักธรรมนี้ ปากฟ้าตายแล้ว ตั้งปุจฉาต่อปากฟ้า มิผู้ตั้งคำถามต่อตนเอง

แลท่ามกลางยุคปั่นป่วนบิดเบี้ยวอมมนุษย์นี้ไซ้รู้ ข้าเล่าคือผู้ใด? ฟ้า ยังคงหลีกหลบ ศรเกาทัณฑ์ ยังคงทะลวงในหมู่เมฆ บัดเมฆาเสาะหาปากฟ้า

คล้ายดังมีผู้กล่าวไว้ว่า ถ่มน้ำลายรดฟ้า น้ำลายนั้นจะเปื้อนหน้าตนเอง ยิ่งเกาทัณฑ์ขึ้นฟ้า สุดท้าย ก็ต้องย้อนภัยใส่ตน

เพียงแต่ ทุกยุคทุกสมัย ยังคงมีผู้แค้นปากฟ้า ตั้งใจต่อต้าน ตั้งท่าต่อกร กับฟ้า

“วันนี้...” บุรุษหนุ่มขำกว้างตราหยกที่แวววาวเปล่งรัศมีลงกับพื้น
ถ่มน้ำลายลงตาม “ข้าซุนเซ็กขอประกาศต่อชนชาวโลก...”

ตราหยกที่ถูกย่ำอย่างแรงจมลึกในดินเลน ลายสลักมังกรหยก
บนตรา กลายสภาพเป็นได้เดือนดิน

“...ขอดำเนินบทบาทที่แตกต่างของ...”

ซุนเซ็กจัดแจงผ้าที่เขียนคำว่ากฎบนตัวให้เข้าที่ แขนงหน้า
จ้องฟ้า กางแขนอย่างอาจหาญ

“...บุตรหลานแห่ง ‘ตงฉิน’”

ชั้นเมฆที่ถูกแทงทะลุ ปรากฏแสงจ้าแสบตาทะลุลงมาด้วย
อานุภาพวายุอัสนี

ฟ้าว...

“ฟ้า จงใช้ศรเกาทัณฑ์ดอกนี้ แทนคำตอบของท่านเถิด”

เสียงแหวกฟ้าอากาศดังจะแจ้งยิ่งๆ ขึ้น ผมเผ้าซุนเซ็กไร้ระเบียบ
ใบหน้าแสบร้อน ความเจ็บปวดบางเบาที่มแทงใบหน้าประหนึ่งกลาง
บอกเหตุ ว่าศรเกาทัณฑ์อันคุ้นเคยดอกนั้น ไกลจะปักลงตรงกลาง
กระหม่อม ย่อมรอยกระบนใบหน้าด้วยแต่มีโลหิต...กระนั้นสองเท้า
ของซุนเซ็กก็หาขยับไม่ ยังคงยืนนิ่งเคร่งขรึม ไม่หวั่นไม่หวาด ยืนนิ่ง
ทั้งห้าออกซ้าๆ เข้าหาแสงจ้าที่ทะลวงฟ้าลงมา

“ฟากฟ้า ท่านปกป้องข้าหรือไม่?”

มือข้างนี้คล้ายจะสามารถแหวกเมฆา กระซอกคว่าฟากฟ้า
ด้านหลังออกมา

“ท่านพ่อ ท่านโทษข้าหรือไม่?”

ด้านหนึ่งภาวนาต่อฟากฟ้า อีกด้านก็ต่อกรกับสวรรค์...

...นี่แหละ คือวิถีจัดการต่อโลกาของซุนเซ็ก บุตรแห่งซุนเกี้ยน
ตงฉินผู้ตกตายอนาถ

...၁၆၈

ผู้ไม่อ่อนวอนร้องขอ จักไร้ความคับแค้น

เจยหน้าไม่ให้ร้ายฟ้า ก้มหน้าไม่กล่าวโทษคน